

POSTANOWIENIE

Dnia 25 maja 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Paweł Księżak

w sprawie z powództwa syndyka masy upadłości E. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w upadłości likwidacyjnej z siedzibą w W.

przeciwko Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki

o umorzenie świadectw pochodzenia

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych w dniu 25 maja 2021 r.

na skutek skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z 3 października 2019 r. sygn. akt VII AGa (...)

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 3 października 2019 r., sygn. akt VII AGa (...), Sąd Apelacyjny w (...) oddalił apelację powoda syndyka masy upadłości E. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w upadłości likwidacyjnej z siedzibą W. (dalej także jako: syndyk; skarżący) od wyroku Sądu Okręgowego w W. – Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów z 6 grudnia 2018 r., sygn. akt XVII AmE (...), oraz zasądził od powoda na rzecz pozwanego kwotę 540 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.

Sąd Apelacyjny oparł swe rozstrzygnięcie na założeniu, że wykładnia mających zastosowanie w sprawie przepisów przejściowych, tj. art. 186 ust. 2 i art. 188 ust. 1 ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. o odnawialnych źródłach energii, prowadzi do konkluzji, iż wniosek o umorzenie świadectw pochodzenia za okres od 1 stycznia 2015 r. do 3 kwietnia 2015 r., aby był uznany za złożony w terminie,

powinien wpłynąć do Urzędu Regulacji Energetyki do 31 marca 2016 r. Wobec powyższego Sąd Apelacyjny uznał, że zgłoszony przez powoda wniosek o umorzenie świadectw pochodzenia za okres od 1 stycznia do 3 kwietnia 2015 r., który wpłynął do Urzędu Regulacji Energetyki 21 czerwca 2016 r., został złożony z przekroczeniem określonego terminu, co uniemożliwiło pozwanemu Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki wydanie decyzji zgodnej z wnioskiem.

Skargę kasacyjną od powyższego wyroku wniósł powód – zaskarżając go w całości. Formułując wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powód wskazał, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne w rozumieniu art. 398⁹ § 1 k.p.c., wymagające dokonania wykładni przez Sąd Najwyższy, które sprowadza się do potrzeby udzielenia odpowiedzi na pytania w jakim terminie przedsiębiorca energetyczny powinien dokonać przedstawienia do umorzenia świadectw pochodzenia za rok 2015 w świetle przepisów intertemporalnych wprowadzających ustawę z dnia 20 lutego 2015 r. o odnawialnych źródłach energii, w szczególności w świetle art. 186 i 188 powołanej ustawy, oraz czy Prezes Urzędu Regulacji Energetyki może dokonywać wiążącej dla strony wykładni przepisów, pomimo braku delegacji ustawowej w tym zakresie. Z kolei w uzasadnieniu skargi kasacyjnej powód powołał się także na wątpliwości co do interpretacji nieprecyzyjnych przepisów, wskazując, że to ze względu na ich występowanie Sąd Najwyższy powinien przyjąć skargę kasacyjną do rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Stosownie do art. 398⁴ § 2 k.p.c. skarga kasacyjna powinna zawierać wniosek o przyjęcie do rozpoznania i jego uzasadnienie.

Jak wynika z brzmienia powołanego przepisu, wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i jego uzasadnienie to szczególne i samoistne wymaganie formalne skargi kasacyjnej, którego nie należy mylić z wymaganiem konstrukcyjnym skargi kasacyjnej w postaci przytoczenia podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia (art. 398⁴ § 1 pkt 2 k.p.c.). Wymaganie wynikające z art. 398⁴ § 2 k.p.c. wiąże się wyłącznie z instytucją tzw. przedsądu, uregulowaną w art. 398⁹ § 1 k.p.c., nie zaś z podstawami skargi kasacyjnej, określonymi w art. 398³ § 1 k.p.c.

Obie te instytucje, przesądu i podstaw kasacyjnych, mają inny cel i pełnią odmienne funkcje. Podstawy kasacyjne i ich skuteczność, dowodzona w uzasadnieniu, podlegają badaniu i ocenie w toku merytorycznego rozstrzygnięcia o skardze. Choć nie można wykluczyć, że uzasadnienie tak wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, jak i uzasadnienie podstaw kasacyjnych będą zbieżne, to w prawidłowo sporządzonej skardze kasacyjnej oba powyższe wymagania muszą pojawić się oddzielnie i autonomicznie (por. postanowienia Sądu Najwyższego z: 26 kwietnia 2018 r., IV CSK 589/17; 18 maja 2016 r., V CSK 590/15).

W analizowanym przypadku wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie zawiera uzasadnienia – nie pojawiło się ono jako wyodrębniony redakcyjnie i treściowo element ani samego wniosku, ani uzasadnienia skargi kasacyjnej jako całości. Skarżący, mimo spoczywającego na nim obowiązku, nie sporządził odrębnego wyводу prawnego odwołującego się do podstaw przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, określonych w art. 398⁹ § 1 k.p.c., nie przedstawił spójnej argumentacji wskazującej na ich istnienie ani nie uzasadnił w sposób logiczny i przekonujący swojego stanowiska w tym zakresie. Zważywszy, że nie jest rzeczą Sądu Najwyższego poszukiwanie w innych częściach skargi argumentów na uzasadnienie podniesionych we wniosku twierdzeń (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 22 kwietnia 2015 r., IV CSK 613/14), już z tej przyczyny należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Abstrahując od wskazanych uchybień konstrukcyjnych skargi kasacyjnej zważyć należy, że w sprawie brak jest podanych przez skarżącego podstaw przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne. Z kolei art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. przewiduje, że Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów.

Powód, formułując wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, powołał się w istocie na obie powyższe podstawy – choć bezpośrednio w jego treści wskazał jedynie na występowanie istotnego zagadnienia prawnego, to w

uzasadnieniu całej skargi kasacyjnej powołał się także na „wątpliwości co interpretacji nieprecyzyjnych przepisów”.

Co się tyczy istotnego zagadnienia prawnego, o którym mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., powinno ono mieć znaczenie dla rozwoju prawa i precedensowe znaczenie dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw (por. np. postanowienia Sądu Najwyższego z: 16 maja 2018 r., II CSK 15/18; 24 kwietnia 2018 r., II CSK 752/17; 16 listopada 2017 r., II CSK 332/17; 24 sierpnia 2016 r., II CSK 94/16) – a to z uwagi na fakt, że skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia służącym przede wszystkim interesowi publicznemu, a nie indywidualnemu interesowi strony skarżącej. Choć istotne zagadnienie prawne stanowi problem powstały na tle konkretnego przepisu prawa (materialnego, procesowego), zastosowanego w danej sprawie, to musi ono mieć charakter rzeczywisty w tym znaczeniu, że jego rozstrzygnięcie stwarza realne i poważne trudności, których wyjaśnienie ma wpływ nie tylko na rozstrzygnięcie przedmiotowej sprawy, ale także na rozstrzygnięcia innych podobnych spraw. Z tego względu brak jest omawianej przesłanki w sytuacji, gdy sformułowane we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania zagadnienie prawne ma charakter kazuistyczny i służy uzyskaniu przez skarżącego odpowiedzi co do kwalifikacji prawnej pewnych szczegółowych elementów podstawy faktycznej zaskarżonego rozstrzygnięcia (por. postanowienia Sądu Najwyższego z: 11 kwietnia 2018 r., IV CSK 514/17; 27 kwietnia 2016 r., III CSK 70/16).

Z tego rodzaju sytuacją mamy do czynienia w niniejszym przypadku – problematyka, do której odnosi się sformułowane przez skarżącego zagadnienie prawne, dotyczy zastosowania przepisów intertemporalnych, które ze swej natury mają charakter epizodyczny, a potrzeba ich stosowania jest ograniczona w czasie i wyczerpuje się po wejściu w życie nowych regulacji, wymagających wprowadzenia rozwiązań regulujących relację przepisów obowiązujących uprzednio i przepisów nowowprowadzonych do porządku prawnego. Jednocześnie, z treści odpowiedzi na skargę kasacyjną wynika, że przypadek skarżącego ma charakter odosobniony, incydentalny. To zaś oznacza, że rozstrzygnięcie przedstawionego przez skarżącego problemu nie miałoby znaczenia dla rozstrzygnięcia podobnych spraw,

a co za tym idzie – pozbawione byłoby wymaganego w przyjętym modelu postępowania kasacyjnego waloru ochrony interesu publicznego.

Już z tej przyczyny należy zatem stwierdzić, że w sprawie nie występuje istotne zagadnienie prawne, uzasadniające przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Podobnie, brak jest podstaw do stwierdzenia przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. Zważyć bowiem należy, że skarżący, powołując się na tę podstawę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie wskazał nawet, o jakie konkretnie przepisy prawne chodzi – ograniczając się do stwierdzenia, iż zachodzą „wątpliwości co do interpretacji nieprecyzyjnych przepisów”. W tym miejscu należy po raz kolejny podkreślić, że Sąd Najwyższy nie jest zobowiązany do poszukiwania argumentów na uzasadnienie twierdzeń skarżącego, a już tym bardziej – do zastępowania go w zakresie wskazywania przepisów prawnych, które w ocenie autora skargi miałyby budzić poważne wątpliwości. Nawet gdyby przyjąć, że przepisy, które skarżący określa mianem „nieprecyzyjnych”, to powołane w treści wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania przepisy art. 186 i art. 188 ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. o odnawialnych źródłach energii (t.j. Dz.U. 2021, poz. 610), to zważyć należy, że autor skargi, odnosząc się w jej treści do tych samych regulacji, wskazał, iż nie wymagają one w ogóle wykładni, oceniając ich brzmienie jako jednoznaczne. Także w tym zakresie należy zatem stwierdzić, że skarżący nie przedstawił prawidłowego wyводу, z którego wynikałoby po pierwsze, w stosunku do których przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości miałaby zachodzić potrzeba wykładni, po drugie zaś – jakie są przyczyny powstania tej potrzeby.

W analizowanym przypadku nie zachodziły także inne przyczyny uzasadniające przyjęcie skargi kasacyjnej powoda do rozpoznania – brak było podstaw do stwierdzenia nieważności postępowania (art. 398⁹ § 1 pkt 3 k.p.c.), skarga kasacyjna nie była też oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.).

Wobec powyższego, mając na uwadze, że skarżący nie tylko nie sprostął obowiązkowi wynikającemu z art. 398⁴ § 2 k.p.c. i nie uzasadnił, w sposób odrębny i autonomiczny, wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, ale w ogóle nie przedstawił spójnego i profesjonalnego wyводу prawnego nawiązującego do podstaw przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, określonych w art. 398⁹ § 1

pkt 1 i 2 k.p.c., Sąd Najwyższy, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., orzekł jak w sentencji postanowienia.